

ærede Minister vil faae Ret, men dette Spørgsmaal har aldrig ligget for. Jeg kan ikke forstaa andet, end at vor Forsatning, hvis der i det Hele taget skal være Mening i Bestemmelsen om den almindelige Valgret, maa være baseret paa den Tanke, at vi her møde som Udtryk for, hvad der rører sig omkring i Befolkningen, og naar man gjør sig til Talsmand derfor, saa bliver man — ja lad mig bruge Conseilspresidentens Udtrykke — stadig tilbagevist. Hvilken Mening skal der saa vel være i Friheden, naar man stadig skal tilbagevistes, naar man kommer med Forslag i denne eller hin Retning? Kan det virkelig kaldes en Reform, dette Skolelovsforslag i forrige Samling? Det er af den Slags Reformforslag, som jeg aldrig har hørt Nogen paa Landet forsvare (Stemmer: Det er blevet varmt forsvaret.) Ja, men ikke som Helhed (Vix: Men det kunde jo ændres). Jeg skal gaa ind paa det ærede Medlems Tanke, men jeg vil dog i Forbigaaende bemærke, at jeg aldrig falder de Herrer paa den anden Side i Ordet, og derfor gjerne kunde forsvares for Afbrydelse, og det, jeg har sagt, er saa nogenlunde overensstemmende med Sandheden. For altsaa at følge det ærede Medlems Tanke skal jeg sige, at dersom der havde været en eneste Anledning i saa Henseende i selve det Skolelovsforslag, som fra den høitærede Ministers Side er fremlagt i Mar, og Forslaget saa var blevet forelagt i Folkethinget, saa kunde man med en vis Grund have sagt, at Ministeren var kommen de afvigende Anskuelse imøde; men han siger kun i Motiveringen, at der kunde være Grund til at gaa ind paa Mindretallets Tanke. Kan man saa sige, at Ministeren er gaaet ind paa Noget af det, som Folkethinget har forlangt? Jeg er temmelig sikker paa, at enhver af os er sig det Ansvar bevidst, som vi paatage os ved at stemme mod Finantsloven, men jeg er ogsaa ligesaa sikker paa, at det store Flertal af Folket er fattet paa, at det ikke kan blive ved at gaa, som det er gaaet i de senere Aar. Man har ofte hørt Bebrejdelser over, hvorfor man ikke faar denne eller hin Sag frem, og man er nødsaget til at sige: Vilde I have det paa den Maade, kunne I faae det, men det betafte de dem for. Det er ganske rigtigt, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds siger, at naar man skal gaa ud fra den Forsatning, som han omtalte, kan ingen af os være sikker paa, hvilke Følger det vil have, og hvem kan sige, hvad Juristerne kunne hitte paa, men den almindelige Fortolkning af Grundloven — jeg taler om den gennemførte Grundlov — maa virkelig være den, at Grundloven er baseret paa gjensidig Smødekomen, og det er dette, jeg siger, at Smødekomen har der ikke været vist fra Regjeringens Side. Jeg har hørt Justitsministeren udtale for sine Vælgere, at efter hans Opfattelse maatte i Følge den nuværende Forsatnings Til-

stand Regjeringens Opgave være den at indtage en mæglende Stilling, men jeg spørger: hvor tidt er det fset, at Ministeriet har indtaget en mæglende Stilling. Nei, i Reglen har det sagt: Landstthinget vil ikke dette, og Landstthinget vil ikke hint, i Stedet for at faae os saa langt som muligt, og saa sige: Vilde I gaa med dertil, saa ville vi søge at forsvare det overfor Landstthinget. Saa kunde man sige, at Regjeringen havde indtaget den Stilling, som laa i selve Forsatningen, men det er netop det, at den ikke har gjort dette, som bevirker, at vi ere komne til at staa saaledes, som vi staa. Jeg kan ikke se Andet, end at, hvis vi ville blive ved at have de Principer, som vi have søgt at gjøre os til Talsmand for, da vi bleve valgte, ere vi nødsagede til at stemme mod Finantsloven, og jeg kan ikke finde, at det ærede Medlem har Ret, naar han siger, at Folkets Dom er ingen Dom. Jeg husker ikke bestemt, hvor det var, men jeg husker, at dengang Kampen stod med det Ørstedske Ministerium, blev det sagt, at Folkets Domstol havde dømt det Ørstedske Ministerium; og at det var en værre Dom end Rigsrettens Dom. Nu hører man det ærede Medlem sige, at Folkets Dom er ingen Dom (En Stemme: Hvem er Folket?) Folket er Vælgere, og naar Vælgere sende os forstærkede ind igen, saa er Folkets Dom, denne Dom, som det ærede Medlem siger er Intet, fældet. Jeg skal aldrig gjøre mig til Talsmand for, at Landstthinget skal indtage nogen anden Stilling end den, det har i Følge Forsatningen, men jeg siger, at den Stilling, som det fortiden indtager, er uholdbar, og jeg kan ikke forstaa Andet end, at den Stilling, som de Herrer gjøre sig til Talsmænd for, nu maa komme til at brikte eller bære. Skal virkelig den almindelige Valgret have saa lidt at betyde, som det ærede Medlem vilde have, saa spørger jeg: Hvad er der da ved vor Frihed? Vi forlange ikke Andet end, at der skal tages Hensyn til os, vi forlange ikke, hvad den ærede Justitsminister igaar udtalte, at Folkethinget skal være de Styrende, hvorefter alle de Andre have at bøje sig. Den ærede Justitsminister udtalte endvidere, at dersom dette skulde være rigtigt, saa vilde vi ad Aare eller ad Mar komme til at fortryde det. Ja, det er jeg vis paa, at dersom det virkelig var saa, at vi lagde dette deri, at Folkethinget skulde kommandere det Hele, saa vilde vi komme til at fortryde det; men jeg tror ikke, at vi behøve at være bange for at skulle komme til at fortryde det, naar vi indtage den Stilling, som jeg mener, at vi have grundlovmæssig Ret til at indtage efter Forsatningen. Og lad mig endvidere med Hensyn til, at den ærede Minister søiede til, „om det saa skulde være hans sidste Ord i Salen,“ ogsaa sige til, at det nok kan være muligt, at det kan blive den ærede Ministers sidste Ord som Folkethingsmand for den